

บทที่ 6

สรุปและอภิปรายผล

6.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาระบบวรรณยุกต์และสีทลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 5 อำเภอ ได้แก่ อำเภอหัวหิน อำเภอปราณบุรี อำเภอกุยบุรีอำเภอเมืองและอำเภอทับสะแก ข้อมูลที่ใช้เป็นค่าพยางค์เดี่ยวและค่าสองพยางค์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 1 คน ในแต่ละอำเภอ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เครื่อง DSP Sona-Graph Workstation Model 5500 เพื่อหาค่าความถี่มูลฐานและใช้โปรแกรม Excel 1.05 T บนเครื่องคอมพิวเตอร์ Macintosh Classic สร้างกราฟแสดงผลการวิเคราะห์

ผู้วิจัยใช้การฟังใน 2 ลักษณะคือ เพื่อเลือกพยางค์หน้าที่เป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและตัดพยางค์หน้าทีลงเสียงหนักออกจากข้อมูลและเพื่อพิจารณาการแยกหรือรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในค่าพยางค์เดี่ยวเฉพาะกรณีที่มีสีทลักษณ์ของหน่วยเสียงคล้ายคลึงกัน (คู่อภิปรายผล)

หลังจากนั้นผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบทั้งในแง่ของระบบวรรณยุกต์และสีทลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ การเปรียบเทียบทำใน 3 ลักษณะ คือ ลักษณะที่ 1 เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักระหว่างจุดเก็บข้อมูลทั้ง 5 จุด ลักษณะที่ 2 เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ระหว่างจุดเก็บข้อมูลทั้ง 5 จุด ลักษณะที่ 3 เปรียบเทียบวรรณยุกต์ระหว่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักกับพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ระหว่างจุดเก็บข้อมูลทั้ง 5 จุด

ในการเปรียบเทียบลักษณะที่ 1 ผู้วิจัยแยกการเปรียบเทียบคำพยางค์เดี่ยวออกจากพยางค์หลังของคำสองพยางค์ พร้อมทั้งเปรียบเทียบพยางค์ 2 ประเภทนี้ด้วยกันอีกด้วย พบว่าพยางค์ 2 ประเภทนี้มีระบบเหมือนกัน ในแต่ละอำเภอและมีสีลักษณะคล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ยังพบว่า 5 อำเภอที่ศึกษามีระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักอยู่ 2 แบบ คือ แบบที่ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและแบบที่ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง แต่ไม่พบที่มีการแยกพื้นที่ของระบบ 2 แบบนี้ สำหรับสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พบว่าอำเภอต่าง ๆ มีความคล้ายคลึงกันพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณยุกต์ที่ 3 และวรรณยุกต์ที่ 4

ผลของการเปรียบเทียบในลักษณะที่ 2 พบว่ามีระบบวรรณยุกต์อยู่ 4 ระบบ คือ ระบบวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียง ระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง สำหรับสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้นไม่สามารถเปรียบเทียบข้ามจุดเก็บข้อมูลได้ (ดูบทที่ 4)

ผลของการเปรียบเทียบในลักษณะที่ 3 พบว่าอำเภอหัวหินมีระบบวรรณยุกต์ที่เหมือนกันทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและอำเภอปราณบุรีมีข้อแตกต่างของระบบวรรณยุกต์อยู่เล็กน้อยในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักที่มีการรวมพยางค์ตายสระเสียงสั้นกับพยางค์ตายสระเสียงยาว สำหรับอีก 3 อำเภอ นั้น มีความแตกต่างระหว่างระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก กล่าวคือ อำเภอกุยบุรีในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ส่วนพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง อำเภอเมือง ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ส่วนพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง ส่วนอำเภอทับสะแกนั้นมีความแตกต่างอย่างมากในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก คือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ส่วนพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระบบวรรณยุกต์เพียง 3 หน่วยเสียง

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าสีลักษณะในพยางค์ที่ลงเสียงหนักแตกต่างจากในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักทั้งในแง่ของทิศทางและระดับเสียง

ผลการศึกษาที่กล่าวมาข้างบนสนับสนุนสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ (ดูบทที่ 1) ในแง่ที่ว่าภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดใน 5 อำเภอที่ศึกษามีการแปรทั้งในเรื่องของระบบวรรณยุกต์และสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แต่แย้งกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าในแต่ละอำเภอ

สีลักษณะของหน่วยเสียงในคำพยางค์เดียวจะแตกต่างไปจากคำสองพยางค์ ประเด็นที่
 แฉงมีอยู่ 2 ประเด็น กล่าวคือ ประเด็นแรก ความแตกต่างที่พบไม่ใช่ความแตกต่าง
 ระหว่างวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวกับวรรณยุกต์ในคำสองพยางค์ แต่เป็นความแตกต่าง
 ระหว่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักซึ่งได้แก่พยางค์หน้าของคำสองพยางค์กับพยางค์ที่ลงเสียง
 หนักซึ่งได้แก่คำพยางค์เดียวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ ประเด็นที่ 2 ความ
 แตกต่างไม่ได้มีเฉพาะในเรื่องสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น แต่มีทั้งในแง่ของ
 ระบบวรรณยุกต์และสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ สำหรับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ใน
 เรื่องรูปแบบของความแตกต่างระหว่างวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ใน
 อำเภอต่าง ๆ นั้นพบว่า ผลการศึกษานี้สนับสนุนสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ ลักษณะความแตก
 ต่างมีส่วนคล้ายคลึงกันในทุกอำเภอ

6.2 อภิปรายผล

1. จากการเปรียบเทียบผลการศึกษาระบบวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวในงานวิจัย
 นี้กับของจังหวัดอื่นๆในภาคกลางตะวันตก พบว่ามีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและระ
 บบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง เหมือนกับในจังหวัดอื่นๆ ดังนี้ ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วย
 เสียงซึ่งปรากฏในอำเภอปราณบุรี อำเภอเมืองและอำเภอกำแพงแสนเหมือนกับในกลุ่มที่ 1
 ของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เกษมณี : 2526) (คุปทวนวรรณกรรม) และจังหวัด
 อ่างทอง-อยุธยา (ฮาใจ : 2531) ส่วนระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงซึ่งปรากฏในอำ
 เภอหัวหินและอำเภอกุยบุรีนั้น เหมือนกับในกลุ่มที่ 3 ของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เกษมณี :
 2526) จังหวัดเพชรบุรี (กัลยาและคณะ : 2534) และจังหวัดสุพรรณบุรี (กัลยา :
 2533)

เมื่อเปรียบเทียบกับสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์กับจังหวัดอื่นๆในภาคกลาง
 โดยนำระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง เปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและ
 ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง เปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงแล้ว พบว่ามี
 สีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงคล้ายคลึงกัน ดังนี้

ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

-วรรณยุกต์ที่ 1 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงขึ้น-ตกเหมือนกับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เกศมณี : 2526)

-วรรณยุกต์ที่ 2 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงระดับเหมือนกับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เกศมณี : 2526)

-วรรณยุกต์ที่ 3 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เป็นเสียงขึ้น-ตกเหมือนกับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์(เกศมณี : 2526)

-วรรณยุกต์ที่ 6 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 เป็นเสียงขึ้นจังหวัดเพชรบุรี (กัลยาและคณะ : 2534)

ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

-วรรณยุกต์ที่ 2 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงตกเหมือนกับจังหวัดอ่างทอง-อยุธยา (ฮาใจ : 2531)และจังหวัดราชบุรี (ลอรัตน : 2526)

-วรรณยุกต์ที่ 3 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เป็นเสียงขึ้น-ตกเหมือนกับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์(เกศมณี : 2526)และเป็นเสียงขึ้น-ตกและเสียงระดับ-ตกเหมือนกับจังหวัดราชบุรี (ลอรัตน:2526)

-วรรณยุกต์ที่ 5 ในงานวิจัยนี้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 เป็นเสียงตก-ขึ้นเหมือนกับจังหวัดอ่างทอง-อยุธยา (ฮาใจ : 2531)

หากเปรียบเทียบกับงานวิจัยจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เกศมณี : 2526)แล้วพบว่า เป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงมีลักษณะการแยกกล่องวรรณยุกต์เหมือนกับกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 ของเกศมณี ส่วนสัทลักษณะนั้นปรากฏว่ามีหน่วยเสียงวรรณยุกต์หลายหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกันมากดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน คือ

ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

-วรรณยุกต์ที่ 4 งานของเกศมณีเป็นเสียงขึ้น ส่วนของผู้วิจัยเป็นเสียงขึ้น-ตก

-วรรณยุกต์ที่ 5 งานของเกศมณีเป็นเสียงตก ส่วนของผู้วิจัยเป็นเสียงระดับ-ตก

ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

-วรรณยุกต์ที่ 1 งานของเกศมณีเป็นเสียงขึ้นและระดับ ส่วนของผู้วิจัยเป็นเสียงตก-ระดับและเสียงระดับ-ขึ้น

-วรรณยุกต์ที่ 4 งานของเกศมณีเป็นเสียงขึ้น ส่วนของผู้วิจัยเป็นเสียงตก-ระดับและเสียงขึ้น-ตก

จากการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกนั้นส่วนใหญ่อยู่ในบริบทของคำพยางค์เดี่ยว งานวิจัยที่เกี่ยวกับบริบทของคำสองพยางค์มีงานวิจัยในจังหวัดสุพรรณบุรี (กัลยา : 2533) เท่านั้น ซึ่งใช้วิธีวิเคราะห์ที่ต่างกันไป (คทบทวนวรรณกรรม) และเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วพบว่า มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกันน้อยมาก

2. ในการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้ผู้บอกภาษา 1 คน ต่อ 1 อำเภอ ทำให้อาจมีผู้แย้งว่าการใช้ผู้บอกภาษาเพียงคนเดียว วรรณยุกต์ที่ได้ อาจจะเป็นระบบวรรณยุกต์เฉพาะของบุคคลคนนั้นและไม่ได้เป็นตัวแทนของท้องถิ่นอย่างแท้จริง เพื่อแก้ปัญหาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ความระมัดระวังในการเลือกผู้บอกภาษา โดยให้คนในท้องถิ่นแนะนำตำบลและหมู่บ้านที่จะเป็นตัวแทนที่ดี ในการเลือกผู้บอกภาษานั้น ผู้วิจัยได้ใช้ความระมัดระวังที่จะเลือกผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้และใช้สำเนียงท้องถิ่นจริงๆ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าข้อมูลที่ได้มาน่าจะเป็นตัวแทนของถิ่นได้ดีพอสมควร

3. การใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์โดยนำกราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยมาพิจารณาในการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์หรือแยกเป็นคนละหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้นทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงนำกราฟค่าความถี่มูลฐานจริงมาเปรียบเทียบซึ่งใช้ได้ดี แต่ในบางกรณี คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในคำพยางค์เดี่ยว กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงก็ยังไม่สามารถจำแนกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ออกจากกันได้ ผู้วิจัยจึงใช้การฟังเพื่อช่วยในการจำแนกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ออกจากกันซึ่งใช้ได้ดีเนื่องจากมีลักษณะร่วมอื่นๆที่สามารถจำแนกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ออกจากกันได้ เช่น ความดัง-ค่อยของเสียง ในการศึกษาเกี่ยวกับการจำแนกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ น่าจะมีการพิจารณาค่าความถี่มูลฐานจริง ประกอบกับเรื่องอื่นๆเพิ่มเติมด้วย เช่น ความเข้มของเสียงในช่วงต่างๆของพยางค์ เป็นต้น ซึ่งอยู่นอกเหนือขอบเขตการวิจัยในครั้งนี้

4. การที่วิเคราะห์วรรณยุกต์โดยพิจารณาจากกราฟที่ได้จากเครื่อง DSP Sona-Graph นั้นน่าจะมีการตรวจสอบกับผู้บอกภาษาคนเดิมว่าผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เสมอไปหรือไม่ อย่างไร และหากเป็นบุคคลอื่นในอำเภอนั้นๆ ผลการวิจัยจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่

5. ในการใช้เส้น 5 ช่วงในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้อยู่ 2 ชุด คือ ชุดที่ใช้กับคำพยางค์เดี่ยวและชุดที่ใช้กับคำสองพยางค์ โดยคำสองพยางค์นั้นจะใช้เส้น 5 ช่วงชุดเดียวกันทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ ผลการวิจัยพบว่าในคำพยางค์เดี่ยวและ

พยางค์หลังของคำสองพยางค์ซึ่งเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก จัดเป็นระบบวรรณยุกต์เดียวกัน ส่วนพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ซึ่งเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จัดเป็นอีกระบบวรรณยุกต์หนึ่ง และหากใช้เส้น 5 ช่วงเดียวกันทั้งในคำพยางค์เดียว พยางค์หน้าและพยางค์หลังของคำสองพยางค์แล้ว ผลการวิจัยอาจจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 3 ระบบ

6. การวิเคราะห์พยางค์ตายสระเสียงสั้นที่จบด้วยเสียงกักที่เส้นเสียงซึ่งไม่ได้ลงเสียงหนักนั้น อาจจะวิเคราะห์เป็นอีกระบบหนึ่งต่างหากและหากทำเช่นนั้น ในงานวิจัยนี้จะ เป็นระบบวรรณยุกต์ 3 ระบบ คือ ระบบวรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ระบบวรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ประเภทที่จบด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง และระบบวรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักประเภทที่จบด้วยเสียงกักอื่นๆ ซึ่ง เรื่องนี้ น่าจะมีการศึกษากันต่อไป

7. ในงานวิจัยนี้พบว่าในบริบทที่เป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2-3 หน่วยเสียงเข้าด้วยกัน จากเกณฑ์ที่ตั้งขึ้น (ดูที่ 2) แต่ผู้วิจัยไม่ได้ทดสอบกับผู้ออกภาษาว่ามีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์จริงหรือไม่ เนื่องจากเป็นเรื่อง นอกเหนือขอบเขตงานวิจัย ซึ่งหากผลการทดสอบกับผู้ออกภาษาพบว่าสามารถแยกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ออกจากกันได้ ข้อสรุปก็จะต้องเปลี่ยนแปลงไปจากที่เสนอไว้ในที่นี้ คือ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะเป็นระบบวรรณยุกต์เดียวกัน โดย สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะเปลี่ยนแปลงไป เมื่อปรากฏในบริบทที่แตกต่างกัน แต่ถ้าหากผลการทดสอบกับผู้ออกภาษาพบว่ามีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์บ้างและไม่มีการ รวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์บ้าง แสดงว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นอีกระบบหนึ่ง แยก จากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก เช่นเดียวกับในงานวิจัยนี้

8. การรวมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ทำให้มี ปัญหาในการเรียกชื่อหน่วยเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีเรียกชื่อเดิมก่อนที่จะมารวมกัน เช่น กรณีที่วรรณยุกต์ที่ 2 รวมกับวรรณยุกต์ที่ 4 ผู้วิจัยเรียกว่า วรรณยุกต์ที่ 2-4 ซึ่ง อาจจะมิใช่เรียกชื่อหน่วยเสียงวรรณยุกต์แบบอื่นได้อีก

9. ผลการวิจัยนี้ไม่สามารถแบ่งเขตภาษาด้านย่อยได้ เนื่องจากบริเวณที่เป็น ระบบวรรณยุกต์เดียวกันไม่ได้เป็นอำเภอที่อยู่ติดกัน กล่าวคือ อำเภอหัวหินและอำเภอ กุยบุรีที่เป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงในพยางค์ที่ลงเสียงหนักนั้น มีอำเภอปราณบุรี กั้นอยู่ ส่วนอำเภอปราณบุรี อำเภอเมืองและอำเภอบ้านชะแวกที่เป็นระบบวรรณยุกต์

5 หน่วยเสียงในพยางค์ที่ลงเสียงหนักนั้น มีอำเภออยู่หรืออยู่ระหว่างอำเภอปราบบุรีกับอำเภอเมืองและเมื่อนำพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมาพิจารณาด้วยจะเห็นว่าระบบวรรณยุกต์ในแต่ละจุดเก็บข้อมูลจะแตกต่างกัน ทำให้ไม่สามารถแบ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ ซึ่งปัญหาในลักษณะเช่นนี้พบในงานวิจัยของจรรยา (2535) เช่นเดียวกัน โดยจรรยาพบว่าระบบวรรณยุกต์ในแต่ละตำบลของจังหวัดนครปฐมมีลักษณะแตกต่างกัน ไม่สามารถแบ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ ทำให้น่าสนใจว่าวรรณยุกต์นั้นสามารถช่วยในการแบ่งเขตระหว่างภาษาถิ่นใหญ่ได้คือ เช่น แบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ (เกษมณี : 2526) แต่ไม่สามารถช่วยในการแบ่งเขตระหว่างภาษาถิ่นย่อยได้ (จรรยา : 2535)

6.3 ข้อเสนอแนะ

1. น่าจะมีการศึกษาในเรื่องวรรณยุกต์ในอำเภออื่นๆของภาคกลางในเรื่องคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้
2. น่าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมในคำ 3-4 พยางค์และถ้อยคำต่อเนื่องในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ว่ามีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหมือนหรือแตกต่างจากคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์หรือไม่ อย่างไร
3. ในงานวิจัยนี้พบว่าระบบวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักสามารถแยกกันได้เพราะแตกต่างกันไปในแต่ละอำเภอ จึงน่าจะมีการทดสอบโดยนำเทปรายการคำของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักไปเปิดให้ผู้ออกภาษาฟังว่าเป็นสำเนียงท้องถิ่นของคนหรือไม่
4. ในการหาระบบวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสงสัยเบื้องต้นว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีแต่กลมกลืนกันเท่านั้น เรื่องนี้เป็นประเด็นปัญหาอยู่ว่าเป็นตามนั้นหรือไม่ จึงน่าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมว่าลักษณะการแยกหน่วยเสียงในกลองวรรณยุกต์ของพยางค์หน้าของคำสองพยางค์เป็นอย่างไร อย่างไร ละเอียด โดยเพิ่มจุดเก็บข้อมูลให้มากขึ้นและเปรียบเทียบคำที่ละ 2 ช่องของกลองวรรณยุกต์ เช่น ช่อง A 1 กับ A 2 A 2 กับ A 3 และ A 3 กับ A 4 ฯลฯ เพื่อพิจารณาว่าเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในช่องต่างๆเหล่านี้แยกเป็นคนละหน่วยเสียงหรือรวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน

5. ในการศึกษาคำสองพยางค์ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะรูปแบบที่พยางค์หน้าของคำสองพยางค์เป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์หลังของคำสองพยางค์ที่เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น รายการคำที่ใช้สัมภาษณ์นั้นผู้วิจัยพยายามเลือกคำที่น่าจะออกเสียงในรูปแบบนี้ ส่วนรูปแบบอื่นที่สามารถเกิดขึ้นได้ในคำสองพยางค์ คือ พยางค์หน้าของคำสองพยางค์เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักและพยางค์หลังของคำสองพยางค์เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักนั้นปรากฏในข้อมูลของผู้วิจัยบ้าง เมื่อบอกให้ผู้บอกภาษาพูดซ้ำอีกครั้ง เนื่องจากผู้บอกภาษาพูดเสียงเบาเกินไป ในการพูดครั้งใหม่นี้ ผู้บอกภาษาจะเน้นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์มากขึ้น ทำให้พยางค์หน้าของคำสองพยางค์เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก หากเกิดกรณีเช่นนี้ ผู้วิจัยจะคัดข้อมูลส่วนนี้ออกไป เนื่องจากไม่ตรงกับขอบเขตการวิจัยที่กำหนดไว้ น่าจะมีการศึกษากันต่อไปในรูปแบบต่างๆที่สามารถเกิดขึ้นได้ในคำสองพยางค์ โดยเก็บข้อมูลมากขึ้น ใช้รายการคำที่สามารถเกิดได้ในหลายรูปแบบจะทำให้การศึกษาคำสองพยางค์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย